

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΜΑΓΟΣ

Είχε ημέρες τώρα, που πήγε στο χωριό ο περίφημος γιατρός, ο «Μάγος», όπως τον λέγανε.

Και τι γιατρός ήταν εκείνος!

—Με τα όπλα του!

—Ήξερε να κάνει, λέει, τις γρηές νέες στο μοιμέντο. Φλούτ! Μιά

σκονίτσα και πάν τα γρηατιά

κατά γρηεού! Αι! πώς δά;...

Ποιός κρατούσε πειρά τώ-

ρα τις γρηές του χωριού και

τις μεσοκοτες;...

—Αίντε, μανούλα μου, ξα-

νάνεϊμα!...

Και μαζεύτηκαν όλες και

πήγαν στο γιατρό.

—Χρειάζομαι ολίγες ημέ-

ρας προς παρασκευήν του

ιατρού, τους είπε.

—Και ως την... Παρασ-

κευή και ως το Σάββατο,

αν θέλεις, του απάντησαν έ-

κείνες. Μόν' φράσσε το καλό,

μη βιάσαι!... Περιμένουμε

εσύς!

Και δόσ' του κοττάτοια

και πήτες και μωζήρες και

κρασί από του βαρελιού τον

πύθο στο γιατρό και τηγανί-

τες και γλυκά και κουραμπιέ-

δες και χίλια δύο φαγητά και

Όλες ή γρηές θα ξαναειδώνω

χίλιας δύο λαχουδιές και χίλια δύο μελιτζάνια, που κάθε νοικοκυρά φι-

λοτιώματα να φράνι και να στελέη στο γιατρό.

—Μεγάλη ή χάρις σου, γιατρέ μου!... ο Θιός σ' έ-

στειλε!

Και δόσ' του καμιά ο γιατρός και δόσ' του φαρλόπι

και δόσ' του καλοπύρασι.

Δέν έμεινε κοιτήη γρηά που να μην τον έπισκεφθί.

Είχαν άκοισι πως κάποιος, στην Εδουλή, ξαναεινό-

νει τους γερόντους με ναιμωδες, δέν φαναζότανε ο-

μως καμιά πός το καλό θα ερχότανε στην πόρτα τους

και μόνο με σκονάκια, και μάλιστα μοναχά για τις

γρηές!...

—Μεγάλη ή χάρις σου, γιατρέ μου!... Δοξασμένο

τ' όνομά σου!

—Ανάστατο, λοιπόν, τις ημέρες εκείνες το χωριό. Οι

άντρες άρχισαν ν' άνησινούν. Τι θα γίνονε αυτοί, και

πώς θ' άντακουρωθόνε αν ξαναειδούσιν ή γυναίκες τους

και γίνονε κοριττάκια δεζάξη χρόνον!

Και αν ζητήσουν τότε παντριά ή μάνας τους;

Και αν ζητήσουν γιατρό ή γρηές τους;

—Άλλά και τα κοριττά άρχισαν ν' άνησινούν.

Τι θα γίνονε αυτά, αν γίνονε νεές όλες ή γερνο-

κόρες, όλες ή ζαρόγρηες, αν γίνονε ή γρηές δλοκαίνου-

γρηες, φρέσκες σαν την αυγή και δροσερές σαν το πρωί-

νό σταφύλι;

Μεγάλο κοινωνικό πρόβλημα άρχισε να δημιουργή-

ται στο χωριό...

Πέρασαν πολλές Παρασκευές και έπι τέλους έτελείωσε και ή...

«παρασκευή» του γιατρού. Τα σκονάκια μοιραστήκανε και ο γιατρός

τράβηξε γι' άλλες χώρες και χωριά.

Πήγαν ή γρηές τα σκονάκια, τα πήραν τα περωμένα τα κορι-

τταια, πήραν, κάθε μία, ανάλογη δόσι με την πραγματική της ήλικια

κατά την πιστοποίησι που δόσαν του γιατρού (ανάλογα με την ήλικια

κάθε μιάς ήσαν και τα χάρια που έφερε με πάρη), πήραν, πήραν και

τις φορούσαν σαν άβάτανα νερά, μα περνούσαν ή μέρες, περνούσανε-

περνούσαν, και ή νεότη δέν φαινόταν από πουθενά. Τα άβρατα τα

μαλλιά έμειναν πάντα άβρατα και τα πρόσωπα πάντα τα ίδια και πιο

πολύ τώρα, από την έγνοια, μαραμένα. Τα πόδια δέν βαστούσαν το

κουφάρι, όπως πριν, τα χέρια έφεγγαν, τα μάτια δέν βέλεταν να βε-

λωνιάσουν... Και το στήθος τους, που όλες περιέμεναν να φουσκώ-

πάε από ζωή, κροστό και τριζάτο, σαν δύο μπάλες από χιόνι, κρέμα-

ταν μαραμένο, σαν δύο άδειανά τσιουράκια!...

—Πηγήγουν!

—Αργάει φαίνεται

να ήγαρη!... λέγανε.

—Έτσι δάνα!

Τά μεγάλα φάρ-

μαχα θέλουν κι

μεγάλα μερομεί-

νια!... Ξανάεγαν

για να παρηγο-

ηθούν.

—Έκλεισε μήνας,

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΜΑΡΤΙΕΣ

ΟΙ ΤΕΧΝΗΤΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΙ

(Από το περίφημο βιβλίο του Ιατρού ΔΟΓΚΡ. διευθυντού της ειδικής κλινικής της Αστυνομίας Παρισίων)

Τα αποτελέσματα της κοκαΐνης στο νευρικό σύστημα και στον εγκέφαλο. Καρδιακές προσβολές. Η τρομερές παραισθήσεις του κοκαϊνομανούς. Όπου τα πράγματα μεταβάλλονται σε φανταστικά πρόσωπα. Τα φανταστικά πρόσωπα του σώματος του κοκαϊνομανούς. Παραισθήσεις, πλάνη, έφραλμακπάτσι. Το κωμικό κυνήγι των παρασίτων. Σύγχυσις, ηλιθιότης, άμνησια κτλ. Η εφεύρεσις ενός γιατρού κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΣΤ'.

Όπως είπαμε στο προηγούμενο φύλλο, η κοκαΐνη δεν προκαλεί στον οργανισμό τα ίδια αποτελέσματα με τη μορφίνη.

Κι' εν πρώτοις, η επίδρασις της επί του νευρικού συστήματος είναι έντελως διαφορετική και, αντί να το καθυστεράει, το ερεθίζει στον υπερτόνο βαθμό.

Επίσης η κοκαΐνη επιδρά και στον εγκέφαλο, πράγμα που σπανιότατα συμβαίνει με τη μορφίνη. Προσβάλλει κυρίως το βολβό, ο οποίος είνε έδρα όλων των ζωικών λειτουργιών. Σ' αυτό δε όφειλόνται η διάφορες καρδιακές και αναπνευστικές διαταραχές από τις οποίες ύπειλούνται διαρκώς οι κοκαϊνομανείς. Οι συστηματικοί μάλιστα κοκαϊνομανείς ύπείκνεται σε θανατικούς συγχολες της καρδιάς, ίστω και άν η όδος που παίρνουν είναι μικρή.

Εκτός του βολβού, η κοκαΐνη προσβάλλει και το περιέλιμμα του εγκέφαλου, όπου βρίσκεται έντοπισημένη η αντίληξις και από το όποιο έξαρτώνται η κινήσεις. Έτσι, αντίθετως προς τη μορφίνη, η όποια σπανίως φθάνει μέχρι παρομοίων αποτελεσμάτων, η κοκαΐνη κάνει τον άσθενη παραφρονα με όλη την κυριολεξία. Η διαίγεια του εγκέφαλου του συγχύεται, κυριένεται από παρασθήσεις και συχνά τον πάνουν κρίσεις επιληψίας.

Η παραισθήσεις του κοκαϊνομανούς, που είνε σχεδόν συνεχείς μετά τη χορήγηση του δηλητηρίου, είνε πολύ περιέργες και άλλωστες. Στα μάτια του κοκαϊνομανούς, πρό πάντων μέσα στο ήμισφο της δεξιάς, τα πράγματα παίρνουν άλλη όψη και μεταμορφώνονται σε φανταστικά πρόσωπα ή ζώα.

Η δίπλες που σχηματίζονται η κυρτίνες, τα σκέδια των ταχτηών, μεταβάλλονται σε κεράλια που μορφαζών και που κυττάζουν τον κοκαϊνομανή με μιά έκφρασις ειρωνική και μοχθηρά. Οι διαβάτες που περνούν στο δρόμο, του φαίνονται τότε πολύ ψηλοί και τότε πολύ κοντοί, τότε πολύ παρχεις και τότε πολύ άδύνατοι...

Πολλές φορές ακόμη, καθώς ο κοκαϊνομανής κυττάζει ένα πρόσωπο σ' ένα ζωγραφικό πίνακα, του φαίνεται ότι το πρόσωπο αυτό ένσαρκοτώνεται, κατεβαίνει από το κάδρο του και προσχωρεί προς αυτόν με άπειληχτικές διαθέσεις.

Η παραισθήσεις αυτές είνε πάρα πολλές και πολύ διαφορετικές η μιά από την άλλη. Έξαρτα η κοκαϊνομανής βλέπει μπροστά του μιά χρυσή σκόνη, η όποια στροβιλίζεται άδιάκοπα μέσα στον αέρα, η ένα μίγμος μελλισσών που βουβίζει άδιάκοπα και που ο θόρυβός του τον ζαλίζει.

Επίσης ο κοκαϊνομανής αισθάνεται να τρέχει επάνω στην έλαιοειδα του, ένας κόμπος όδύζιμος, πραγματική μωρητιά από έντομα, κοριοίς, ψύλλους, ψείρες, άράγχις, σκοπίδια η άσκα η από μικρόδια η και από μικροές-μικροές καρφίτσες. Έτσι είνε από τους άσθενείς του διασημόν Παρισινό γιατρού δόκτωρς Παυφίλ, του παρελπίου ότι έννοιασε από χροάς του έντατοιμάρια ψείρες που του έτρωγαν το δέρμα του από μέσα!...

Μιά η παραισθήσει του κοκαϊνομανούς φθάνει μέχρι όφθαλματίνης. Έτσι τα έντομα αυτά, τα όποια αισθάνεται άπό τους βασανίζον, τα βλέπει συγχυμένως και... πλάνοντάς τα, τα... πνίγει μέσα σ' ένα ύπερεις!...

λογία: Ένώ έδω λέν την αλήθεια πως είνε 35 και 50 και 49 έτών, για να πάρουνε τη δόσι την ανάλογη, σε όσνα λένε πως είνε 25 και 22 και 30. Μίζριναν η όχι το λοιπόν: Έχει η δεν έχει αποτέλεσμα το φάρμακο:

- Φαίνεται πως έχει!...
- Είμαι λαοπλάνος το λοιπόν;...
- Είσαι γιατρός με δίπλωμα!... Ένα μονάχα λάθος έχεις κι σ' ένα ύπερεις!...
- Σε ποιά κώ έπαλογία;
- Ότι δεν βρήκες μιά σκόνη και για τους άρσενιόυς άντρες κι διη τους γυναιόυς ύπερματιόυς του 'Ηλιμικόυ στρατεμάτου... Κι, έτσι μαρμαίνοντι κι πάν χαμένα τα στελέχη κι θα μάς πάρη κι η καθόρα έξουδου!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ποτήρι νερό η άκούη, τα... κλείνει μέσα σ' ένα κοντι για να βεβαιώση και τους άλλους ότι είνε πραγματικά! Έπίσης, πολλές φορές, έχοντας μιά καρφίτσα στο χέρι του, τα κατοιδώνει και προσπαθει να τα βγάλη από το χροάς του, πατόνοντας έτσι τους καρφίτς των χεριών του, τα πόδια του, τα μπράτσα του, το μέτωπό του, τη μύ-

τη του, τη γλώσσα του!...

Επίσης οι κοκαϊνομανείς νομίζου ότι τους στέχονται στο λαμό κόκκαλα, τριχες και διάφορα άντικείμενα, τα όποια προσπαθούν με τους πιο βασανιστικόυς τρόπους να βγάλουν, καταφεύγοντας άκομα και μέχρι των γιατροών, οι όποιοι, όταν δεν ξέρουν περι τίνος πρόκειται, ένεργουόν χειρουργικάς επεμβάσεις!...

Κάποτε, αναφέρει ο δόκτωρ Κορσάτο, δύο άσθενεις κοκαϊνομανείς είχαν καθίσει φίλικά κοντά και προσπαθούσαν να βγάλη ο ένας τα φανταστικά έντομα του άλλου, τα όποια έβλεπαν και έπιαναν και οι δύο!...

Επίσης οι κοκαϊνομανείς, οι όποιοι εισάγουν το δηλητήριο άρθενο στον οργανισμό τους, προσβάλλονται από βαθεία σύγχυσις, από ίλιθιότητα, από διαταραχές διανοητικές και από διακόλια να γράφουν η να διαβάσουν. Πολλές φορές προσβάλλονται από τέτοια άφηρημάδα, όστε λησμονούν άκομη να κάνουν και την ένειά τους!... Τότε ο κοκαϊνομανής αισθάνεται, άξαρτα, να τρέχουν επάνω στην επιδεοκίδα του διάφορες μικροές σήρυγγες, η όποιοι τον ταμπουόν άδιάκοπα με τις βελόνες τους, χωρίς όμως να σήνουν μέσα του και το ήγρο, που θα τον λυτροση από την άγνοια του!...

Στις στιγμές αυτές η κοκαΐνη γίνεται γι' αυτόν ζωντανό πρόσωπο, το όποιο χαιδείνει η μαλόνει. Ανοίγει το κοντι που την περιέχει και της κάνει διάφορες σσηνές! Την πεταί πολλές φορές από το παράθυρο η, άλλες φορές πάλι, συντετριμμένος, της ζητάει συγγουμην επειδι την έθρισε!...

Επίσης ο κοκαϊνομανής καταλαμβάνεται από μανια καταδιώξεως και φαντάζεται ότι θέλουν να τον σκοτώσουν, να τον δηλητηριάσουν, να τον πνίξουν κτλ. κτλ. Γίνεται άκομα έξαιρητικά ήλιότιπος και προσάκει τρομερές σσηνές ήλιότιπος, για άντιπακτους λόγους, οι όποιοι μόνο μέσα στο ταρμαμένο μαζό του επάγουν. Κάποτε πάλι, όπο την επιδρασίη του δηλητηρίου, καταλαμβάνεται από μεγαλομανία και νομίζει πως γίνεται μεγάλος έφευρτής.

Έτσι, ένας γνωστός Παρισινό γιατρός, κοκαϊνομανής, νομίζοντας ότι χιλιάδες περιέργων παρασίτων έφωλνιζαν μέσα στις σόφρες του, τα όποια ο ίδιος είχε όνομάσει «κοκκιδία», είχε φαντασθή μιά παγκόσιο ιστορική θεωρία, διά της όποιας απέδιθε την ύπαρξη όλων των άσθενειών στην εισχώρησι των κοκκιδιούν αυτών μέσα στον οργανισμό. Την θεωρία αυτή την έφηρμωσε σε όλως τους άσθενείς του, οι όποιοι έπίστευαν στη μεγάλη του έφευρσι, και τους έξήρτσε το δέρμα στο μέρος στο όποιο επέφρασαν, Έπειτα σκέπαζε την πληγή αυτή με μιά αλοκή, η όποια, καθώς έλεγε, ήταν άδιάπεραστη από τα κοκκιδία!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΔΗΜΩΔΗ

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑΤΑ

Κοιμάται το παιδάκι μου κι' εγώ το νανουρίζω κι' εγώ την κοίτση του κοινώ για να τ' άποκοιμώσω. Κι' η Παναγιά η Άσποινα το χέρι της να βάλη, να σηκοθή καλύτερο, να παίζη, να γέλαση.

"Εβγα, έβνε, από τη Χιά κι' άποκοιμήσε το γιό. "Εβγα, έβνε, από την Πάτρα κι' άποκοιμήσε τον τάτα. "Εβγα, έβνε, άπ' την Άθήνα κι' άποκοιμήσε τη χίνα.

- Κοίνα το, Χάιδω, κοίνα το κι' άν δεν κοιμάται στοίματα το.
- Δεν το στοικμάτω, βρέ μετρελή, γιαν' είν' το πρώτο μας παιδι.

